

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/93/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118211914
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5118211914.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Ladislava Mejstríka, v spore žalobcu: I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. XXX, právne zastúpeného JUDr. Zdenkou Hruškovou, advokátkou, so sídlom C. X, XXX XX X., proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7C/64/2018-232 zo dňa 26. februára 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná **m á** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal súdneho výroku, v ktorom by súd v žalobe označeného žalovaného zaviazal k zaplateniu sumy 9.967,12 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 11.07.2018 do zaplatenia, a to titulom skutočnej škody vo výške 1.167,12 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 8.800,- eur v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

2. Nárok žalobcu posudzoval podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 8 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že so zreteľom na to, ako a čím žalobca skutkovo odôvodňoval svoju žalobu, bolo zrejmé, že pre uplatnený nárok považoval za podstatné, že rozsudkom NS SR uvedeným v bode 18. odôvodnenia boli zrušené rozsudky okresného a krajského súdu uvedené v bodoch 8. a 10. odôvodnenia, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo, ako nezákonné v celom rozsahu, teda aj v tej časti (výroku rozsudku), v ktorej mu bol uložený trest odňatia slobody, ktorý bol už v čase zrušenia rozsudkov vykonaný, v dôsledku čoho potom rozhodli oba sudy rozsudkom nezákonne nielen o vine, ale aj o treste a v dôsledku ktorých mu vznikla majetková škoda, ako aj nemajetková ujma.

4. Podľa súdu prvej inštancie pre vznik nároku na náhradu škody treba preukázať existenciu základných predpokladov vzniku zodpovednosti, teda samotná existencia škody ešte takúto zodpovednosť nezakladá. Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú:

1/ subjekt (orgán štátu), 2/ predmet (nezákonným rozhodnutím porušený právny vzťah), 3/ správanie subjektu (jeho rozhodnutie), 4/ výsledok spočívajúci v škode, 5/ príčinná súvislosť medzi správaním (rozhodnutím) a výsledkom (škodou) a 6/ protiprávnosť - nezákonnosť. Pre vznik zodpovednosti musia byť splnené všetky zákonom vyžadované podmienky. Poškodený musí využiť

možnosť podať proti rozhodnutiu odvolanie, ktorá podmienka v predmetnej veci bola splnená a musí ísť o rozhodnutie právoplatné (ktorá podmienka bola taktiež splnená), pretože len právoplatné rozhodnutie

zakladá zodpovednosť. Podľa súdu prvej inštancie bola splnená aj podmienka zrušenia právoplatného rozhodnutia príslušným orgánom (dovolacím súdom) a podmienka prerokovania nároku na náhradu škody s príslušným orgánom.

5. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že pojem nezákonnosti nie je v zákone č. 514/2003 Z. z. definovaný. Zákonnosť či nezákonnosť rozhodnutia je vo všeobecnosti otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom. Teda aj napriek tomu, že zákon č. 514/2003 Z. z. nedefinuje, čo sa považuje za nezákonné rozhodnutie, je možné konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa rozumie akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky, vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná. Právna úprava osobitne ani neupravuje, či nezákonnosť rozhodnutia musí byť výslovne konštatovaná v zrušujúcom rozhodnutí (vo výroku alebo jeho odôvodnení). V danom prípade Najvyšší súd SR zrušil predmetný rozsudok Krajského súdu v Žiline, ako aj rozsudok Okresného súdu Žilina, keď priamo vo výroku svojho rozhodnutia vyslovil porušenie zákona v konkrétnych ustanoveniach Trestného poriadku (tak ako sú uvedené v bode 18. odôvodnenia) z dôvodov bližšie uvedených v odôvodnení rozhodnutia, v ktorých konštatoval, že prvostupňový súd nepostupoval dôsledne podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku a druhostupňový súd ich porušenie v odvolacom konaní nenapravil, pretože obvinený bol uznaný za vinného z trestných činov aj na podklade dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, a preto rozsudok prvého stupňa je nezákonný, rovnako ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý túto nezákonnosť neodstránil. Najvyšší súd potom zrušil aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce za zrušené rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Takýmto rozhodnutím bolo teda aj rozhodnutie o treste, napriek tomu, že najvyšší súd v odôvodnení konštatoval, že obvinenému bol uložený trest v zákonom stanovenej trestnej sadzbe a takého druhu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin pripúšťa a dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nebol daný.

6. Podľa súdu prvej inštancie ak v prejednáwanej veci príslušný orgán, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd nepochybne bol, zrušil právoplatné rozhodnutie z dôvodu jeho nezákonnosti, potom otázku nezákonnosti súdy nemôžu (v konaní o náhradu škody uplatňovanú titulom nezákonného rozhodnutia) riešiť ako otázku predbežnú, lebo ju už vyriešil orgán v zrušujúcom rozhodnutí, ktorého právny názor musí rešpektovať tak súd, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, ako aj súd rozhodujúci o náhrade škody. Pre súd, rozhodujúci o náhrade škody, je potom takéto rozhodnutie záväzné a súd musí vychádzať zo zistenej nezákonnosti príslušným orgánom (vyjadrenej tým, že rozhodnutie ruší alebo mení). Takéto nezákonné rozhodnutie potom za splnenia ostatných zákonných podmienok môže zakladať zodpovednosť štátu za škodu, ktorá prípadne z takéhoto rozhodnutia strane vznikla.

7. Súd prvej inštancie dal za pravdu žalobcovi do tej miery, že rozhodnutie o treste, ktoré bolo zrušené, bolo spôsobilé byť titulom uplatnenia nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z., avšak okrem existencie titulu uplatneného nároku treba preukázať existenciu základných predpokladov vzniku zodpovednosti, teda kumulatívne aj naplnenie ďalších predpokladov, ktorými sú vznik škody, nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi titulom a vzniknutou škodou, resp. nemajetkovou ujmov. Zákon v ustanovení § 8 upravuje tri druhy rozhodnutí, ktoré môžu za stanovených podmienok viesť k náhrade škody. Na prvom mieste rozhodnutie o treste vydané v rámci trestného súdneho konania. Podľa ust. § 32 Trestného zákona môže súd za spáchané trestné činy uložiť páchatelovi, ktorý je fyzickou osobou, len tresty uvedené v predmetnom ustanovení. Z výkonu trestu, vzhľadom na rôznosť jeho druhov aj rôznosť spôsobu výkonu, môžu vzniknúť najrozmanitejšie škody. Z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom trestu odňatia slobody je dôležitý aj výsledok neskoršieho trestného konania. Najvyšší súd zrušil rozhodnutia v trestnej veci žalobcu s tým, že súdu prvého stupňa prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Trestné konanie voči žalobcovi doposiaľ nebolo skončené právoplatným rozhodnutím, ktorým by príslušný súd rozhodol o jeho vine a treste. Nebola vyriešená otázka, či žalobca spáchal trestné činy, pre ktoré sa vedie trestné konanie a v prípade, že bude uznaný vinným, aký mu bude uložený trest. Nie je teda zrejmé, aký bude výsledok trestného konania, či bude žalobca uznaný za vinného a bude mu uložený trest, alebo trestné konanie skončí s iným výsledkom. Podľa súdu prvej inštancie následne tak môže nastať situácia, že predmetné trestné konanie bude právoplatne skončené rozhodnutím, ktorým bude žalovaný uznaný vinným, bude mu uložený trest odňatia slobody a trest, ktorý už vykonal, mu bude započítaný. Môže nastať aj situácia, že žalobca bude právoplatne oslobodený spod obžaloby. Súd prvej inštancie sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v čase pred právoplatným rozhodnutím v trestnej veci, a teda skôr, ako by bolo možné ustáliť vznik škody, ktorej náhrady sa v predmetnom konaní domáha a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a titulom jej

vzniku. O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, teda ak je nezákonné rozhodnutie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku, a teda ak je preukázané, že nebyť nezákonného rozhodnutia ku škode by nedošlo. Príčinou škody môže byť len, že bez nej by škodný následok nevznikol. Súd prvej inštancie nemohol konštatovať, že výkonom trestu odňatia slobody vznikla žalobcovi škoda, nemajetková ujma, ktorá je priamym výsledkom vykonania tohto trestu bez ohľadu na ďalšie skutočnosti. Len v prípade budúceho oslobodenia žalobcu, resp. v prípade, že by mu v ďalšom konaní bol uložený miernejší trest, ako ten, ktorý na podklade zrušeného rozhodnutia o treste vykonal, by bolo možné považovať škodu, nemajetkovú ujmu, ktorú žalobca vyčísluje v tomto konaní, za škodu spôsobenú rozhodnutím o treste v zmysle ust. § 8 a nasl. zák. č. 514/2003 Z. z.

8. Súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu a vyššie uvedeného právneho názoru dospel k záveru, že ku dňu rozhodovania súdu nebolo preukázané naplnenie všetkých hmotnoprávných podmienok pre priznanie žalobcom uplatneného nároku, preto žalobu žalobcu zamietol.

9. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že nevykonal dokazovanie pripojením súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 3T 158/2018, v zmysle návrhu žalobcu, a to jednak z dôvodu, že tento návrh nebol uplatnený včas v rámci sudcovskej koncentrácie konania, o ktorej boli strany konania súdom poučené, ako aj z dôvodu, že v predmetné konanie s konaním v danej veci skutkovo nesúvisí, týkalo sa odlišnej osoby s iným skutkovým základom, ktorého obsah sa strán konania nedotýka.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že priznal nárok na náhradu trov konania žalovanému proti neúspešnému žalobcovi v celom rozsahu, keďže žalovaný bol v konaní úspešný.

11. Voči predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorý namietal, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, konanie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a napokon v dôsledku nesprávneho procesného postupu mu znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žalobcu posudzovanie jeho nároku súdom pokladá za arbitrárne, v rozpore so zmyslom a účelom právnej úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci, keďže je založené na takom výklade, ktorý popiera jeho účel a zmysel. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie v podstate prehodnocuje závery vyslovené Najvyšším súdom SR v jeho trestnej veci rozsudkom sp. zn. 4Tdo 82/2015 zo dňa 26.09.2017 o nezákonnosti zrušených rozsudkov okresného a krajského súdu v jeho trestnej veci a opätovne posudzuje zákonnosť daných rozsudkov v časti jednotlivých výrokov, predovšetkým so zameraním na výrok o treste, kde dospel k záveru, že v podstate výrok o treste bol zákonný, opodstatňujúc tým, že dovolací súd nevyhovел jeho dovolaniu ohľadne ním uplatneného dovolacieho dôvodu, teda, že by bol trest uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, ale z iného odvolacieho dôvodu. Poukázal pritom na uznesenie NS SR 6Cdo 103/2011 zo dňa 30.04.2013, z ktorého záverov vyplýva, že nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku náhrady škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť nezákonné rozhodnutie pre jeho nezákonnosť. Žalobca poukázal na to, že na ňom bol vykonaný trest napriek nezákonnosti výroku o vine aj o treste v oboch rozsudkoch a práve kvôli tomu nastupuje zodpovednosť štátu za tieto nezákonné rozsudky, ktoré boli Najvyšším súdom ako nezákonné zrušené. Podľa odvolateľa nezákonnosť zrušenia rozhodnutia je materiálnou vlastnosťou zrušeného rozhodnutia a nie formálnou vlastnosťou zrušujúceho rozhodnutia. Ďalej žalobca zaujal názor, že výrok o treste bol v podstate zákonný a bol zrušený „iba“ pre previazanosť s výrokom o vine, preto dospel k nesprávnemu záveru, ktorý sa prejavil v nesprávnom rozhodnutí. Ďalej namietal, že konajúci súd mal za to, že pre vznik jeho nároku neboli splnené podmienky, nakoľko v jeho trestnej veci (sp. zn. 22T 117/2017) ešte nebolo právoplatne rozhodnuté. Vyžadovanie naplnenia takejto podmienky nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., naopak, je v priamom rozpore s ust. § 8 ods. 1 písm. a) citovaného zákona a svedčí o arbitrárnosti rozhodnutia. Pokiaľ súd prvej inštancie poukázal v bode 42. rozsudku na to, že nevykonal dokazovanie pripojením spisu okresného súdu sp. zn. 3T 158/2018 v zmysle návrhu žalobcu, okrem iného z dôvodu, že tento návrh nebol uplatnený včas, v rámci sudcovskej koncentrácie, tak podotkol, že na dané konanie poukazoval z dôvodu, aby sa súd oboznámil s rozhodnutím vo veci, v ktorej boli naplnené obdobné podmienky ako v jeho prípade (priznanie náhrady škody za odňatie slobody titulom nezákonnej väzby v čase, kedy nebolo právoplatne rozhodnuté o vine a treste, teda v čase, kedy prichádzalo do úvahy, že obžalovaný bude uznaný za vinného a bude mu uložený trest odňatia slobody, do ktorého sa započítala aj väzba, ku čomu v konečnom dôsledku aj došlo, keďže bol za vinného uznaný), teda nešlo z jeho strany o typický návrh

na dokazovanie, na ktorý sa viaže koncentrácia dôkazov, ale ide o poukazovanie na rozhodnutie v inej obdobnej veci. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie vychádzal v napadnutom rozsudku z nesprávneho právneho posúdenia veci a aplikoval na vec nesprávne ustanovenia zákona a v dôsledku tohto nesprávneho nazerania na vec limituje rozhodovanie o jeho nároku takými kritériami, ktoré nevyplývajú ani zo zákona a ktorých splnenie im zákon neukladá, čím porušuje jeho právo na spravodlivý súdny proces a znemožňuje mu skutočnú realizáciu jeho práv, čím mu odopiera spravodlivosť. V tejto súvislosti poukázal odvolateľ aj na čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie. Uviedol tiež, že z praxe judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že pokiaľ bol niekto nezákonne vo výkone trestu odňatia slobody, hoci bol neskôr za to právoplatne odsúdený, má právo na to, aby mu súd priznal primerané finančné zadosťučinenie. Nesprávny bol aj záver o predčasnosti podaného žalobného návrhu. Napokon konštatoval, že pre konajúci súd nemalo byť dôležité, ako skončí konanie vo veci sp. zn. 22T 117/2017, preto návrh si uplatňuje v súvislosti s už vynesenými a v tejto súvislosti v dovolacom konaní zrušenými rozsudkami okresného a krajského súdu, na podklade ktorých vykonával trest nezákonne, ktorý mu bol uložený nezákonnými rozsudkami. Všetky podmienky na vyhovie žalobe sú podľa odvolateľa splnené. Preto navrhol zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie, resp. zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. K podanému odvolaniu sa vyjadrila žalovaná tak, že samotné preukázanie existencie rozhodnutia o treste v zmysle § 8 zákona č. 514/2003 Z. z. nepostačuje pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu. Vyžaduje sa, aby žalobca preukázal aj vznik škody a príčinnú súvislosť medzi uplatňovaným titulom a vzniknutou škodou. Žalovaná počas celého konania pred súdom argumentovala, že žaloba je podaná predčasne z dôvodu neexistencie konečného rozhodnutia v trestnej veci žalobcu. Predčasným podaním žaloby totiž nastáva na strane žalobcu stav, kedy nie je možné hovoriť o vzniknutej škode a príčinnej súvislosti, nakoľko tie sú podmienené budúcim výsledkom trestného konania. Do času vyhlásenia napadnutého rozhodnutia trestné konanie žalobcu nebolo ukončené, a preto je podľa žalovanej žalobcom predložená žaloba nespôsobilá verifikovať existenciu škody, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o treste. Podľa žalovanej treba v danej veci konštatovať, že ide práve o budúci stav trestného konania, ktorý je kľúčový pre rozhodnutie o dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku, keďže v prípade opätovného uloženia trestu nasledujúcim rozhodnutím bude žalobcovi trest vykonaný už započítaný do výkonu trestu uloženého v danom konaní, na základe čoho by mu logicky žiadna škoda nemohla vzniknúť. Je preto vylúčené podľa žalovanej, aby pred skončením trestného konania žalobcu bolo možné uvažovať o vzniku škody. Žalobca vo svojom odvolaní upozorňoval na to, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že pokiaľ bol niekto nezákonne vo výkone trestu odňatia slobody, hoci bol neskôr za to právoplatne odsúdený, má právo na priznanie finančného zadosťučinenia, pričom neuviedol, o akú judikatúru sa opiera. Napokon navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu, keďže rozhodnutie netrpí žalobcom vytýkanými vadami a je dostatočne a presvedčivo odôvodnené.

13. V replike sa žalobca vyjadril, že súd sa právne relevantným spôsobom nevyporiadal s tým, prečo v čase, ku ktorému rozhoduje súd a kedy je nevinný, považuje za potrebné vyčkávať na to, či bude alebo nebude odsúdený, keď táto podmienka nevyplýva z ustanovenia, v zmysle ktorého si uplatňuje svoj nárok a pod ktoré ustanovenie vec spadá (§ 8 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.), a prečo zakomponujú v jeho veci časť podmienky z ust. § 8 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, aby bol v ďalšom konaní spod obžaloby oslobodený, čo je iný nárok, než ten, ktorý si uplatňuje. Vznik škody v jeho prípade nie je daný do budúca, ako nesprávne tvrdí žalovaný, ale existuje teraz v súvislosti s tým, že bol vo výkone trestu 88 dní bez existencie zákonného rozhodnutia o treste, čo vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu.

14. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalobcu v rozsahu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

15. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z

uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

17. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobcu, formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (ustanovenie § 380 ods. 1 CSP).

18. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

19. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie jeho návrh na dokazovanie spisom Okresného súdu Žilina sp. zn. 3T 158/2018 nevykonával, keďže nebol uplatnený včas v rámci sudcovskej koncentrácie, pričom podľa jeho názoru nešlo o typický návrh na vykonanie dokazovania, ale len na poukázanie na iné rozhodnutie, a teda nemohli byť na žalobcom navrhované pripojenie predmetného trestného spisu použité ustanovenia o sudcovskej koncentrácii, odvolací súd vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že žalobca nežiadal súd prvej inštancie, aby sa oboznámil s iným rozhodnutím, ako to nesprávne tvrdí v odvolaní, ale žiadal o pripojenie kompletného spisového materiálu (trestného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 3T 158/2018), keďže v zmysle § 187 ods. 2 CSP je trestný spis dôkazným prostriedkom. Navyše sa odvolací súd stotožnil s názorom žalovanej, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie predložil rozhodnutia týkajúce sa prípadu Kormoš c/a Slovenská republika a je preto aj podľa odvolacieho súdu zavádzajúce tvrdiť, že chcel týmto návrhom na vykonanie dokazovania len poukázať na predmetné rozhodnutie, aby súd rozhodol spravodlivo, nakoľko predmetný spisový materiál ani nemohol obsahovať rozhodnutie o odškodnení za odňatie slobody titulom väzby. Krajský súd navyše pokladá za potrebné uviesť, že „...všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania. Procesný postoj účastníka konania nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu, akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich.“ (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 31/2013 zo dňa 17.01.2013).

20. Neobstojí námietka žalobcu, ktorý v odvolaní tvrdil, že nesprávnym právnym posúdením jeho nároku súd prvej inštancie vylúčil žalobcov nárok na náhradu škody, čo je podľa žalobcu v rozpore so zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, nakoľko má za to, že všetky podmienky vzniku nároku na náhradu škody splnil. S touto argumentáciou a záverom žalobcu sa odvolací súd nestotožnil, keďže vykonanie trestu odňatia slobody na základe zrušeného rozhodnutia je len jednou z troch podmienok, ktoré musia byť pre vznik zodpovednosti za škodu splnené. V danej veci je potrebné konštatovať, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy zákon predpokladá preukázanie stanovených podmienok, teda naplnenie tak pozitívnych predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody a zároveň nenaplnenia negatívnych predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu (§ 8 ods. 6 písm. a/ - i/ citovaného zákona). Aj podľa odvolacieho súdu bez ustálenia vzniku škody a nemajetkovej ujmy a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nemajetkovej ujmy a označeným rozhodnutím o treste bez existencie právoplatného rozhodnutia, ktorým trestné konanie končí, nie je v danom prípade možné. Pritom krajský súd pokladá za nemožné aj vylúčenie posudzovania (ne)naplnenia niektorých z negatívnych predpokladov vzniku zodpovednosti

za škodu. Na základe vyššie uvedeného výkladu predmetných ustanovení a konštatovaní predčasnosti uplatneného nároku podľa krajského súdu nedošlo k porušeniu čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v nadväznosti na čl. 5 ods. 5 citovaného Dohovoru, podľa ktorých má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť, okrem prípadu pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanoveného zákonom, pričom každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

21. Námietku žalobcu týkajúcu sa argumentácie o nezákonnosti rozhodnutia o treste s poukazom na dôvodovú správu k zákonu č. 514/2003 Z. z. a judikatúru, ktorá sa zaoberala otázkou nezákonnosti rozhodnutia a väznanosti súdov konštatovanou nezákonnosťou, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k jednoznačnému záveru, že rozhodnutie o treste je spôsobilým titulom na uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 8a vyššie citovaného zákona, pričom táto skutočnosť nebola nijakým spôsobom spochybnená ani zo strany žalovanej.

22. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že pokiaľ bol niekto nezákonne vo výkone trestu odňatia slobody, hoci bol neskôr za to právoplatne odsúdený, má právo na priznanie finančného zadosťučinenia, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie žiadnym spôsobom neporušil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z platného práva. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že žalobca ani neuviedol, o akú judikatúru sa pri svojej argumentácii opieral. Pri poukazovaní na judikatúru predloženú pred súdom prvej inštancie (prípady Kormoš c/a SR, Winkler c/a SR, Bruncko c/a SR) sa aj podľa odvolacieho súdu nejedná o také súdne precedensy, ktoré by bolo možné na danú vec aplikovať analogicky. Predmetné rozhodnutia sa týkali odškodnenia žalobcov z dôvodu nezákonného obmedzenia osobnej slobody bez existencie akéhokoľvek rozhodnutia.

23. Ďalšie argumenty strán v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

24. Odvolací súd konštatuje, že v súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonom zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

25. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľa boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

26. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť, nebol napadnutý odvolacími námietkami, ktoré by produkovali relevantnú odvolaciu argumentáciu vo vzťahu k nároku na náhradu konania.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania má žalovaná v plnom rozsahu, keďže bola v odvolacom konaní proti žalobcovi úspešná.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)